

2019:xx Interpellation av Clara Lindblom (V) om strategier för att bryta bostadssegregationen i segregerade villa- och radhusområden till finansborgarrådet Anna König Jerlmyr (M).

I den pågående debatten om ombildningar hänvisar den styrande majoriteten inte sällan till forskning om boendesegregationens betydelse för invånarnas chanser på arbetsmarknaden. Enligt argumentationen skulle forskning visa att en hög andel allmännyttiga hyresrätter i en stadsdel har negativ påverkan på bland annat innevånarnas sysselsättning och ställning på arbetsmarknaden. Ombildningar skulle därför vara en viktig åtgärd för att skapa en blandad stad och förbättra människors livschanser i ytterstaden.

Denna argumentation behöver dock nyanseras. Det är vedertaget inom till exempel sociologisk forskning att individens nätverk och tillgången till socialt kapital påverkar individens chanser på arbetsmarknaden. Information om lediga jobb sprids till exempel ofta genom informella kanaler. Om ditt sociala nätverk i hög utsträckning består av personer som saknar jobb och kontakter på arbetsmarknaden, når du i lägre utsträckning av information om potentiella anställningsmöjligheter.

Men tvärtemot vad många människors magkänsla säger finns det ingen samsyn i forskningen om att det skulle finnas tydliga grannskapseffekter i Sverige. Det är snarare så att personer med svag anknytning till arbetsmarknaden av olika skäl

hamnar i vissa bostadsområden, än att bostadsområdet i sig skulle ha negativ effekt på till exempel deras arbetsmarknadsutfall (se exempelvis Brandén (2015) för forskningssammanställning).

Däremot kan det finnas andra skäl att försöka undvika att människor med låga inkomster koncentreras i vissa bostadsområden. Detta bryts dock inte genom ombildning. Varken individen eller dennes grannar upphör till exempel att vara arbetslösa på grund av att upplåtelseformen för deras bostad ändras från hyresrätt till bostadsrätt. Snarare visar till exempel Bråmås och Anderssons (2018) att den minskade andelen allmännyttiga hyresrätter till följd av ombildningar till bostadsrätter är en bidragande orsak till att hyresrätter med överkomliga hyror i stor utsträckning finns i ytterstaden och att detta i sin tur bidragit till en ökad koncentration av låginkomsttagare i vissa bostadsområden.

Eftersom personer med låg utbildning, låg inkomst och hög risk för arbetslöshet i regel inte har möjlighet att köpa en bostadsrätt, hänvisas man till de tillgängliga hyresrätterna. Om bostadspolitiken syftar till minskad koncentration i ytterstaden av personer med svag anknytning till arbetsmarknaden, måste således denna skapa möjlighet för människor i olika livssituationer att bo på fler platser i staden, för att bostadssegregationen ska brytas. Det innebär i klarspråk att bostadspolitiken måste syfta till att bygga både allmännyttiga och privata hyresrätter med överkomliga hyror i alla stadsdelar.

Med anledning av ovanstående vill jag ställa följande frågor till finansborgarrådet:

1. Hur tänker finansborgarrådet underlätta för låg- och medelinkomsttagare att bo i alla delar av staden?
2. Är finansborgarrådet beredd att ta fram en handlingsplan för att bygga hyresrätter med överkomliga hyror i de 17 starkt segregerade stadsdelarna med över 60 procent ägda villor och radhus?

Stockholm den 21 mars 2019

Clara Lindblom (V)